

ÉRETTSÉGI VIZSGA • 2011. május 2.

**MAGYAR NYELV
ÉS IRODALOM**

**KÖZÉPSZINTŰ
ÍRÁSBELI VIZSGA**

2011. május 2. 8:00

I. SZÖVEGÉRTÉS

Időtartam: 60 perc

Pótlapok száma	
Tisztázati	
Piszkozati	

**NEMZETI ERŐFORRÁS
MINISZTERIUM**

Fontos tudnivalók

Válaszait gondos mérlegelés után írja le! Egyértelműen és szabatosan fogalmazzon! Ha javít, egyértelműen tegye!

Ügyeljen a helyesíráásra! Ha bizonytalan, használjon helyesírási szótárt!

Eredményes munkát kívánunk!

Olvassa el figyelmesen az alábbi szöveget, majd válaszoljon a kérdésekre!

Nemes Nagy Ágnes: *Párbeszéd a mai versről*

(1) VEGYÉSZNŐ: Szeretném, ha egyszer már megírnád.

KÖLTŐ: Mit?

VEGYÉSZNŐ: Hát amiről beszélni szoktál. Hogy milyen a modern vers, meg hogy tulajdonképpen meg is lehet érteni az efféléket.

KÖLTŐ: De hiszen folyton azt írom. Különben is megírták millióan.

VEGYÉSZNŐ: De ha én nem értem. És én olyan ideges vagyok ettől. Ne tégy úgy, mintha nem értenéd. Én úgy szeretem Arany Jánost. De nekem nem volt egy jóízű versfalatom, mondjuk, József Attila óta.

KÖLTŐ: Tulajdonképpen mit értesz te azon, hogy modern vers?

VEGYÉSZNŐ: Ezt tőlem kérded? Vagy másképpen: te kérded tőlem? Röviden: a modern vers az olyan izés. Mondhatnám szebben, de nem mondom. Tudod te azt. És nem lehet megérteni.

KÖLTŐ: Szóval olyan izés. Ezt a megjegyzésedet mellőzhetném, de nem mellőzöm. Mert bár teljesen artikulálatlan, elismerem, hogy a maga módján világos. Továbbá a mai vers érthetetlen. Ez régi, régi vád, amely...

VEGYÉSZNŐ: És ha még olykor érthető is, akkor sincs semmi öröme benne az embernek. Én nem hagyom magam terrorizálni. Én egyáltalán nem tudom felfogni, hogy ez az úgynevezett modern vers mért olyan, amilyen. Mért kell olvasnom a ti versszövegeiteket, miközben egy kukkot sem értek belőlük? Én talán hülye vagyok? Nem tudjátok ti azt felfogni, hogy amit az ember huzamosan nem ért, azt megutálja? Én vagyok az olvasó. Hát nem nekem írtok?

KÖLTŐ: Nem.

VEGYÉSZNŐ (*egy pillanatra elhallgat*): Ne-em? Ezt csak azért mondtad, hogy elhallgassak.

(2) KÖLTŐ: Azért. (*Rövid szünet.*) De nemcsak azért. Mert hogy kicsoda kinek ír, az végül is sorrendi kérdés. Az ember kezdetben okból ír, nem célból. Ne felejtse el, még te is írtál kamaszkorodban verset. A versírás kezdetben életfunkció. A cél, a szándék, a „kinek írunk” később jön. Kell is jönnie. De most nem erről van szó. Arról van szó, hogy közöttünk fal van.

VEGYÉSZNŐ (*döbbenten*): Fal? Közöttünk?

KÖLTŐ: Arról van szó, hogy fal van közöttünk, olvasó és író között. Ez nem újság. Ez a fal mindig volt, van és lesz, amíg csak az éppen soron következő jövőszeletben össze nem omlik. Az újság pusztán annyi, hogy kényelmetlen korunkban ez a fal magasabb a sokszázados átlagnál. És megmondom világosan: egyetlen új érvem sincs, amivel a

téglákat döntögethetném. Sőt nemcsak érvem nincs, hanem kedvem sincs hozzá. Mert a mi vitánk, itt, most, ebben a pillanatban, amikor folytatjuk, máris elavult. Mi volt neked József Attila húsz év előtt? Mi volt Apollinaire? Semmi. És ma a szellemi aranyalapodhoz tartoznak, egy mondatban mondod ki a nevüket Arany Jánossal. Az a fal közöttünk időben húzódik, angyalom, vagy nagyrészt időben. Az a fal vagy van, vagy nincs, aszerint, hogy mikor nézzük. Mi itt, amikor vitázunk, egyszerűen adalékok vagyunk a 20. század hetvenes éveinek művészeti harcaihoz. És most vegyük sorra az érveidet.

VEGYÉSZNŐ: Érveltem volna? Valahogy nem vettem észre.

- (3) KÖLTŐ: De-de-de. Érveltél. Kiborítottad az egész érv-kosarat. Vegyük például első érvedet, amely szerint: a mai vers az olyan ízés. Mikor szoktátok ezt mondani? Túlnyomórészt akkor, ha izmosos versről van szó. Tisztelettel jelentem neked, hogy az izmosos vers, az avantgárd, a formabontás a világ négy táján olyannyira elterjedt (s közben meg is változott), hogy az utóbbi 50-70 év költői világnyelvének tekinthető. Ha lengyel vagy francia vagy argentin volnál, már olyan reflexszerűen birtokolnál, vennéd tudomásul (tetszéssel avagy nemtetszéssel) ezt az eszköztárat, mint a régi motoros a jobbkez-szabályt. Teljesen ártatlan vagy benne, ha ma még idegesít. Ezzel függ össze második érved a mai vers ellen, amit úgy szíveskedtél fogalmazni: „Hát én hülye vagyok?” Nagyon fontos megjegyzés. Mindig elpirulok tőle, mert tudom, milyen megalázó nem érteni azt, amit láthatólag értésünkre adnak; milyen kínos attól félni, hogy bolonddá tartanak. Ez utóbbtól nem tudlak megóvni (magamat sem); minden bonyolult kornak megvannak a maga szellemi szélhámoságai vagy egyszerűen: tévedései. De valamit kockáztatnunk is kell – az igaziakért. Te Adynál kezdted a század verseit, ma kis híján a kortársaidnál tartasz.

VEGYÉSZNŐ: Akárhogy is: ti túlságosan sok mindent elvettetek tőlünk, és keveset adtatok érte. Elvettétek például a formát, a rímet, a ritmust, a versolvasó eredendő gyönyörűségét. Nem képtelen gondolat az, elhagyni a versből, ami verssé teszi? És elvettétek az értelmet, a jól kiépített utat, ami vezeti az embert valahová.

KÖLTŐ: Hadd kérdezzek valamit! Szoktad te olvasni Ábrányi Emil költeményeit?

VEGYÉSZNŐ: Ábrányi Emil? Ahá. Az a múlt századi költő-műfordító. Mért olvasnám?

KÖLTŐ: Pedig kiválóan versel, és mindig érthető. Nemes eszméi is vannak.

VEGYÉSZNŐ: Egy gyöngé költő nem cáfolhatja a költészet alapjait.

- (4) KÖLTŐ: Miért kifogásolod? Hiszen mindazt teljesíti, amit *tudatosan* kívánsz a verstől. Amit *tudattalanul* kívánsz tőle, ahhoz más szavak kellene, olyanok, mint: hitelesség, eredetiség, megrendítő erő és így tovább – vagy inkább: a mindezeket hordozó *hatástényezők*. Ábrányi intő példa arra, hogy a tartalom meg a forma korántsem a költészet alapja; megrozsdásodott absztrakciók csupán. És ezzel el is érkeztünk harmadik érvedig, az érthetlenségig, amelyhez – oly szerencsés módon – mindjárt hozzátartoztad formai kifogásaidat is. Az úgynevezett érthetlenség egyrészt rendkívül egyszerű jelenség, másrészt nagyon bonyolult. Az egyszerű része: megváltozott a korstílus, mert

megváltozott a kor. A 20. századi vers más nyelven beszél, mint elődei (s ennek a más nyelvnek az avantgárd is csupán része, szakasza, ösztönzője). Ezt a nyelvet egyszerűen csak meg kell szokni, mint a heringsalátát vagy a közúti közlekedést. A stílusváltás szükségességét nem is vonja kétségbe senki – történelmi távlatból. Milyen melegen mosolygunk, mondjuk a romantika, mondjuk, a Victor Hugo ellen elpazarolt záptojásokon. Amivel viszont nem szoktunk számolni, hogy a mi korunk *nagyon* megváltozott. És ez már a dolog bonyolult részéhez tartozik. A tudomány és a társadalom, a háborúk és a csillagászat, az atommáglya és a lélektan gondoskodik mindennapos, új meg új megrázkódtatásainkról. Századunk emberét bámulat és hideglelés rázza egyszerre, ha szemügyre veszi mindezek létrehozóját, vagyis önmagát. Az elharapott nyelv költészete – így is nevezhetném a mai verset. A század meghökkenései arra kényszerítenek, hogy mintegy újratanuljuk az emberi beszédet, szorgosan bővítve szókincsünket eddig nem ismert ragokkal, sorközökkel, riadalmakkal avagy víziókkal. Így igyekszünk hiteles híreket szállítani mindnyájunkról.

VEGYÉSZNŐ: Szóval azt akarod mondani, hogy a vers idővel megvilágosul. Mert az érthetőség úgynevezett formanyelv kérdése. De azért én hozzászoktam már egy csomó újfajta ízhez. Ha nincs ilyen íz – színdarabban, filmben, képben, versben –, akkor hiányzik. Ha megkapom, akkor esetleg átkozódom. Se így nem jó, se úgy. Ezért nincs elég örömöm a versben. Az újmódiban ritkán találok, és a régimódiban is megcsökkent. (Most eljutottunk a negyedik érvemig – ahogy te mondanád.) Olyan ez, mint a Lorentz-féle transzformáció. Tér, idő, sebesség viszonya, ne haragudj, nem mondom el, nem neked való. Úgysem értenéd. A lényeg az, hogy még a méterrúd hossza is megváltozik benne. Bennem megváltoztak a mértékek. Vagy most vannak változóban. Azért kérlek, hogy mondd már el, mi van ezzel a mai verssel!

[...]

(*Folytatják.*)

Forrás: Nemes Nagy Ágnes: *Az élők mértana I.* Osiris Kiadó, 2004. 42–47. Részletek, a feladathoz igazított szöveg.

Válaszoljon a kérdésekre!

Egyes feladatok végén zárójelben adjuk meg a megoldást segítő szövegrészlet számát.

1. Írja ki a szövegből a Költőnek azt a mondatát, amely a beszélgetés időpontjára utal! (2)

.....

1 pont	
--------	--

2. Milyen nyelvi elemek utalnak a szövegben arra, hogy a párbeszéd egy régebb óta folyó és le nem zárt vitából van kiragadva? Két elemet említsen!

.....

2 pont	
--------	--

3. Melyik költőre, szerzőre vonatkoznak az alábbi megállapítások? (2) (3) (4)

Megállapítás	A szerző neve
A beszélgetők egyike vele kezdte a 20. századi költészet tanulmányozását.	
Két évtizeddel ezelőtt költészete még nem tartozott az „aranyalapba”.	
Az új művészi korszakok gyakran ellenérzéseket váltanak ki.	
A forma és a tartalom érthetősége még nem eredményez nagy költészetet.	

4 pont	
--------	--

4. Az alábbi kijelentések a Vegyész nő harmadik érvéhez kapcsolódnak. Húzza alá a Költőnek a megállapításokra vonatkozó minősítését! (4)

Az avantgárd új költői nyelvét meg kell szokni.

egyszerű – bonyolult

Újra kell tanulni az emberi nyelvet.

egyszerű – bonyolult

Történelmi távlatból a változás szükségszerű velejárója a művészetnek.

egyszerű – bonyolult

A szüntelen változás önmagával szembesíti a költőt.

egyszerű – bonyolult

A XX. századi változások alapjaiban rendítették meg az ember, a világ és a művészet viszonyát.

egyszerű – bonyolult

5 pont	
--------	--

5. Milyen jelentésekben szerepel a szövegben az *izés vers* kifejezés? Adja meg a kifejezés magyarázatát! (1) (3)

Első előfordulás magyarázata:

.....

Második előfordulás magyarázata:

.....

2 pont	
--------	--

6. Milyen kívánalmi vannak a *tudatos* és a *tudattalan* versolvasásnak? Nevezzen meg a szöveg alapján 3-3 összetevőt! (3) (4)

Tudatos elvárás:

.....

Tudattalan elvárás:

.....

6 pont	
--------	--

7. Mit tudunk meg a szövegből a Költő vitapartneréről? Fejezze be a mondatokat!

A Költő és a Vegyész nő barátságát, bensőséges kapcsolatát olyan megszólítások, kifejezések bizonyítják, mint

A Vegyész nő irodalmi tájékozottságát legfőképpen az bizonyítja, hogy ismeri

.....

A Költő a beszélgetésben figyelembe veszi, hogy partnere nem irodalmár, hiszen példáit, érveit többnyireveszi.

A Vegyész nő természettudományos műveltségét bizonyítja, hogy a világ és a megismerés bonyolultságát a érzékelteti.

4 pont	
--------	--

8. Igazak vagy hamisak a *fal*-metaforával kapcsolatos állítások? A szövegrészlet alapján írja be a táblázatba a megfelelő I vagy H betűjelet! (2)

Az alkotó és a befogadó között mindig fal húzódott.	
A lírai alkotás és a befogadó közti ellentét időleges.	
A jövő sem képes feloldani a mű és a befogadó közti ellentétet.	
A 20. századi költészet befogadása nem különbözik a régebbi korokétól.	

4 pont	
--------	--

9. Vegye sorra, hogy milyen érvekre következett a Költő a Vegyész nőnek a modern költészet elleni megállapításaiból! (3) (4)

Első érv:

Második érv:

Harmadik érv:

3 pont	
--------	--

10. Állapítsa meg, hogy az alábbi kijelentésekre az *ok* vagy a *cél* a jellemző! A szöveg gondolatmenetét figyelembe véve húzza alá a megfelelő kifejezést! (2)

A vers kezdetben életfunkció.

ok – cél

Kamaszkorban szinte mindenki ír verset.

ok – cél

Petőfi a *Nemzeti dalt* 1848. március 13-án írta.

ok – cél

3 pont	
--------	--

11. A Nemes Nagy Ágnes-szövegben olvasottak alapján döntse el, hogy az alábbi két költemény közül melyiket írhatta Ábrányi Emil, s melyiket Guillaume Apollinaire? (Az utóbbit Eörsi István fordításában közöljük.) Választását legalább két-két érvel támassza alá!

<p>Igazában boldog Csakis akkor voltam, Amikor szerettem, Amikor daloltam!</p> <p>Én a jó Istentől Ezt a kettőt kérem! Szerelemmel, dallal Holtomig beérem!</p> <p>Holtomig e kettő Bennem ki ne haljon! Szívem is, dalom is Téged magasztaljon!</p>	<p>Egy nő aki zokog Ej! Ó! Ha! Vonuló harcosok Ej! Ó! Ha! Egy zsilipőr és egy horog Ej! Ó! Ha! Árkok alatt hajnalodott Ej! Ó! Ha! A gránát mely ropog Ej! Ó! Ha! A soha meg nem gyulladó gyufa És minden Meváltozott Bennem ma Minden Csak szerelmem nem Ej! Ó! Ha!</p>
Szerző:	Szerző:
A szerzőség mellett szóló két érv:	A szerzőség mellett szóló két érv:

6 pont

40 pont

	maximális pontszám	elért pontszám
I. Szövegértés	40	

javító tanár

Dátum:

	elért pontszám egész számra kerekítve	programba beírt egész pontszám
I. Szövegértés		

javító tanár

jegyző

Dátum:

Dátum:

Megjegyzések:

1. Ha a vizsgázó a II. írásbeli összetevő megoldását elkezdte, akkor ez a táblázat és az aláírási rész üresen marad!
2. Ha a vizsga az I. összetevő teljesítése közben megszakad, illetve nem folytatódik a II. összetevővel, akkor ez a táblázat és az aláírási rész kitöltendő!

ÉRETTSÉGI VIZSGA • 2011. május 2.

**MAGYAR NYELV
ÉS IRODALOM**

**KÖZÉPSZINTŰ
ÍRÁSBELI VIZSGA**

2011. május 2. 8:00

II. SZÖVEGALKOTÁS

Időtartam: 180 perc

Pótlapok száma	
Tisztázati	
Piszkozati	

**NEMZETI ERŐFORRÁS
MINISZTERIUM**

Fontos tudnivalók

Válasszon ki és oldjon meg egy feladatot! Ha munka közben mégis elkezd egy másik feladatot is, az előzőt húzza át!

A kifejtésben vegye figyelembe a feladatban adott szempontokat!

Bátran fogalmazzon önálló véleményt, és adjon számot ismereteiről is!

Írását gondosan szerkessze, helyesírását ellenőrizze a szótárból, ha bizonytalan!

Jegyzeteket, vázlatot készíthet, de ügyeljen, hogy azok elváljanak a kész fogalmazástól!

Válasza 3-8 oldal terjedelmű legyen!

Eredményes munkát kívánunk!

Érvelés

Az emberi magatartásformák, az emberi természet bemutatása az irodalmi művek állandó tárgya. Az alábbi Szophoklész-idézetet is figyelembe véve, fejtse ki véleményét az emberi természet sokszínűségéről! Érvelő esszéjében három, különböző kultúrtörténeti korszakban megjelenített, tanulmányai során megismert irodalmi alak magatartásformájára hivatkozzon!

„Sok van, mi csodálatos, / De az embernél nincs semmi csodálatosabb, / Ő az, ki a szürke / Tengeren átkel, / A téli viharban / Örvénylő habokon [...] / Lakhatatlan szirteken / Tűző nap forró sugarát s a fagyot / Kikerülni ügyes, mindenben ügyes, / Ha akármilyen jön, ám a haláltól / Nem tud menekülni, / De gyógyírt a nehéz nyavalyákra kigondol. / Ha tud valamit valaki, / Mesteri bölcslet, újszerűt, / Van, ki a jóra, van, ki gonoszra tör vele.”

Forrás: Szophoklész: *Antigoné*. Trencsényi-Waldapfel Imre fordítása. In: *Görög drámák*. Európa Könyvkiadó, 2004. 53–54.

VAGY

Egy mű értelmezése

Értelmezze Móricz Zsigmond alábbi novelláját! Értelmező elemzésében térjen ki arra, milyen művészi eljárások, nyelvi-stilisztikai megoldások jelzik, hogy az elbeszélő érzelmileg azonosul főhősével!

Móricz Zsigmond: *A világ végén már szép és jó*

A tanya a világ közepén van, a tanya közepén a ház, a ház közepén áll a kedves anyám, és körülötte tíz darab gyerek csipog.

De a négyéves kis Rozi csak állami gyerek, az nincs benne a házban, a tanyában, az egész világban, az bizony kívül van mindenben. A gyerekek közé csak ő maga férkőzik be, de azok tudják, hogy nem tartozik beléjük.

Persze a kis Rozi nem tudja, mi az, hogy ő állami gyerek, neki is az a mamája, aki a többinek, úgy hívja, hogy kedves anyám, a többi gyerek is úgy hívja a vastag, nagydarab fekete asszonyt, aki most kiadja a parancsot a számtalan gyereknek, hogy vetkőzni.

Fürdés van, mert holnapután húsvét van, meg kell fürödni valamennyinek.

Mint egy méhkas, úgy zibonganak, mint egy madárfészek, úgy csiripolnak: mint valami vásár, úgy civakodnak. Lány ez valamennyi. Tíz darab lány. Azért is béreltek állami gyereket, hogy ha már tíz gyereket ingyen kell tartani, hadd legyen egy, amék fizet.

Kedves apám nincsen itthon, örülnek is neki, mert Tülkös bácsi oly éktelen dühös, hogy a felesége minden évben becsapta, folyton csak lányt dobott a szeme elibe, hogy itálnak adta magát, és ha hazajön, csak ostorral jön, és sorra veri az egész hadat.

Rozi is le tudna vetkőzni, de csak néz, kicsit duzmaszkodva, hogy a kedves anyám vele egy cseppet sem törődik. Senki se törődik vele, mert a vetkezés olyan izgalmat okoz, hogy éppen elég kinek-kinek. A legnagyobb lány tizennégy éves, a legkisebb még böcsőben van. Rozi-forma, négyéves van még kettő, az ikrek. A sok nevet ki tudná megtanulni, még az anyjuk is összevissza cserélgeti, sose tudja, mék a Mari, mék a Juli, Sári, Klári, Cica-Maca – ezek az ikrek. A három picinek még nincs neve, mit lehet egy féléves gyereken szólítani.

De csak az az egy az érdekes, hogy Rozi olyan kimondhatatlan jól érzi magát a testvérei között, sokkal jobban, mint azok egymással. Ennek a kicsiségnek már van múltja. Nem első hely ez, ahol családot tanult ismerni. Rövid kis életében már a harmadik helyen lopja a szülei szeretetet. Éppen azért csak neki fáj, hogy vele senki se foglalkozik. Se a kedves anyám, se a gyerekek, se Mari, se Juli, se Klári. Ő csak áll oldalt, elbiggyesztett szájjal, és várja, hogy hát ővele mi lesz.

A kedves anyám kiönti az üstből a forró vizet a nagy kádba, amit behoztak kintről, s a lányok berakják egymást és saját magukat. Most olyan a kád, mint a szüreti puttony, tele szőlőfürtökkel.

De Rozi még mindig magában áll, ott külön, s nem tudja, mi lesz vele. Az ujját a szájához dugja, s néz, néz.

A gerendás szobát felveri, szinte szétveti a lárma, a kedves anyám folyton kiabál:

– Ne kiabáljatok, megbolondulok!

S annál jobban kiabálnak, kacagnak a vízben, és kiabálnak.

Sok pucér lány. Marinak már akkora combja van, mint a kenyér. Duzzog a kis Rozi, de nem mer beleszólni, mert így van ez az evésnél is, ez a világ rendje, megszokta ő ezt már nagyon, hogy ő a kenyérből csak akkor kap, a végén, ha már mindenki kapott, és ha marad. Ha nem marad, akkor nem is

kap. És nem is sír és nem is kiabál és nem is követel. Ez valami titokzatos dolog, hogy az állami gyerek, az úgy megtanulja, hogy neki nem kell sírni, se kiabálni, se kérni, csak várni... S Rozi is vár, mint egy kis koldus a kapu előtt, míg valaki ki nem visz neki egy kis alamizsnát. Már ebben a parányi kis, négyéves lányban pontos érzék van a nincstelenség jogköre iránt. Neki joga van itt állani s végigvárni, míg a tíz gyerek megfürdik. Emlékszik, hogy már ő fürdött a télen is velük, és akkor még neki a kezére kellett verni a kedves anyámnak, hogy maradjon sorra. Most már nem kell. Nagyon régen volt ugyan, de nem felejtette el, hogy az ő szerepe az, hogy várjon. Hát vár.

De nézni szabad.

– Egyél tejet! – szól rá a kedves anyám. – Ott a tej.

Igen, de Rozi csodálatos módon nem szereti a tejet. Nem kell neki.

– Nem – mondja dacosan.

A kedves anyám folyton elfelejti, hogy melyik gyerek mit szeret, hogy győzné ő fejben tartani, hogy az állami gyerek nem eszi meg a tejet. Mindig van, aki megeszi a részét, mire ő csak észre is venné.

– Nem kell a tej?

– Nem. Egye meg maga!

– Hogy a fene egye meg a gyomrod! – ripakodik rá a kedves anyám, és ronggyal kezdi súrolni egyik lányának nyakát, sőt homokkal; olyan fekete, mint az üszőé.

– Lódulj ki! – kiált rá Rozira. Büntetni kell a gyereket. A gyereket folyton büntetni kell, mert másképp elszilajodik.

Rozi nem mozdul; ez olyan elvetemedett, ez az állami gyerek, hogy ennek nem lehet parancsolni.

– Nem takarodsz rögtön ki? – s meglódítja, és a kislányka úgy kipenderül a megnyitott ajtón a hűvös konyhába, azt se tudja, hogy áll meg.

Most aztán kint állt a pitvarban. Az ajtó be van zárva. Annak a kilincset már eléri, de már van benne annyi nevelés, hogy csak nézi a kilincset, soká nézi, nézi, kitartóan, kis fekete szemeivel, csak néz, csak néz, de nem nyúl hozzá.

De hogy a tejet emlegették, éhes lesz.

Nem teketóriázik, abban a percben megindul, otthagyja a szoba ajtaját és megy a kamrába. Annak madzagkilincse van, azt meghúzza s az ajtó ettől a furcsaságtól, hogy az ember egy madzapot megránt, kinyílik. Rozi bemegy és ott van a kenyér az orra előtt, nagy félkenyér. Odamegy és két kis fekete kezével nekiáll és belemarkol, és letöri a ducát. Sikerül. A markában marad a kenyér, azzal fordul és megy és billeg, közönyösen ballag, elmegy a szobaajtó előtt, bentről hallja a nagy lármát, kacagást, visítást és csak megy tovább, hazamegy. A szalmába megy, oda, ahol az este laktak...

Mert az este részegen jött haza Tülkös bácsi, alig tudott menni, nagyokat lépett, és a fejével folyton a falba ütötte magát, amit a kis Rozi a világon a legrendesebb dolognak érzett, s Tülkös bácsi valami csuda dolgot kotort elő, amivel a búzát verték agyon a nyáron, a végén kisbot lóg a hosszú botról, és azzal a hosszúval kezdett ütni, s folyton csak a kedves anyámat verte és ütötte. És akkor a gyerekek, akik most úgy kacagnak, éppen úgy visítottak. Úgy sikított a tíz lány, mint a tíz darab trombita, csak a kis Rozi nem sikított. Kis Rozinak nem volt joga sikítani. Őneki is kedves apám a Tülkös bácsi, de ő a maga pici kis eszével és jogi érzékével tudja, hogy neki se visítani nem szabad, ha kedves apám üt, se kacagni, ha kedves anyám mosdat a kádban.

Akkor is ő már aludt, de kedves anyám kiragadta a kuckóból, és kiszaladt vele az udvarra, pedig jó hideg volt, és elfutottak mind, mezítláb a szérúbe, az udvar végébe, és bebújtak a szalmába meg a szénába. Ó, olyan nagy házak vannak ott az udvaron szénából, nagyobb, mint amibe laknak, s akkor a lányok mind fészket csináltak a kazalban, és bebújtatták egymást, és setét volt, és csakugyan, Tülkös bácsi nem jött oda, nem lelte meg őket, és ő is ott volt, bebújva Sárival egy lyukban, még szerencse, hogy úgy aludt el, hogy róla semmi ruhát nem vettek le, s a kis cipőjét nem húzták le, ő csak aludt, de más nem történt vele. Így nem is fázott meg olyan nagyon, hát most szaladt és szaladt, és ment haza, a szalmaházba, és megkereste, de nem találta meg a fészket, ahol tegnap este bújtak, de nem is kereste, mert már itt védve érezte magát, és hozzáfogott megenni a cipőt, amit hozott, a kenyérnek a ducát.

És a kis állami gyerek, mint a kiskutyá, ha lopott, vagy a kiséger, ha talált valami majszolnivalót, csak ott állott, s a fejét bedugta a szénába, és úgy rágcsált, és nagyon szerette mindig a kenyeret, nagyon boldog volt, hogy kenyere van, és úgy ette, mintha az övé volna. Vót neki egy kis esze, olyan kis magához való esze, ha nagyon fiatal volt is. Tudta, hogy hol áll a kenyér, és törni is tudott magának, ha nem is volt kése, meg ha lett volna, akkor se vágott volna, mert azt még nem tudott...

Egész addig tartott az evés, míg a ház felől nagy láрма nem lett. Ez igen soká volt. A fürdés már befejeződött, és kedves anyámnak valahogyan eszébe jutott a kis Rozi. Kikiáltott a pitvarba, hogy gyere be, de onnan senki se felelt. Muszáj volt kimenni, s azonnal látta, hogy a kamara ajtaja nyitva van, mert a kicsinek még odáig nem ért a kis esze, hogy a nyomokat eltüntesse. Persze, kedves anyám azt is látta, hogy a kenyér meg van szentségtelenítve, s ebből már azt is tudta, merre kell keresni a kis Rozit, s csakugyan, egy perc, és a szalmakazalnál járt, s fogta a nyakát a kislánynak, és felemelte, mint egy békát, s megrázta, és nagyokat ütött rá, ahol érte, az állami gyerekekre.

– Nem fogsz megfürödni! – mondta. – Tolvaj disznó! Most aztán bűdös leszel húsvétra, és dögölj meg!

De kis Rozi, kis állami védett, már ehhez hozzá volt szoktatva. Nem is lehetne az, hogy ötet ne verjék, ötöt csak verik. Az már nem is fáj olyan nagyon, hogy visítson, fáj, de már hozzá van szokva, el van rá készülve, hogy neki minden falat ételért bizonyos verést kell elszenvednie, úgyhogy ő ilyenkor is csak hallgat, ha verik, mert minek sírjon, senki se vigasztalja meg, senki se menti meg, és nem törüli le senki a könnyét, az állami gyereket csak verik. Ő nem tudja még, mi az, hogy ő állami gyerek, csak nála ez a dolog technikája, hogyha verik, nem sír. Ha ételt lel, megeszi, ha ütik, hallgat.

De most valami csoda történt.

Megjelent a helyszínén az állam.

A Néni jött, a felügyelő néni, aki meg van bízva a kiadott lelenecnek a gondozásával, és kijött most a tanyára és megnézte, hogy a kis Rozival mi van, s mi lesz húsvétkor, és véletlenül éppen rajtakapta, hogy kedves anyám verte az állami gyereket.

Ebből nagyon furcsa dolog lett. A szelíd és csöndes Néni kiabálni kezdett, ellenben a nagy, fekete kedves anyám igen hallgatott.

– Azt hiszi, nincs más, akihez a gyereket odaadhatom? – mondta a Néni. – Majd meglátja, hogy van... Hogy néz ki ez a gyerek? Hol vannak a ruhái? Hol vannak a ruháid?

Rozi az ártatlanság zsenialitásával azt mondta:

– Kedves anyám mindig a Cicára meg a Macára adja.

– Mi az, maga a macskákat hálatja a gyerek ruháiban?

És a kedves anyám csak hallgatott.

S a kis csodálatos megértette, hogy itt baj van, a Néni buta, s azt hiszi, hogy azok valami macskák, pedig azok az ő testvérei.

– Nem macska. Jány.

– Ahá! – értette meg a Néni. – Maga a saját gyerekeire adja az állami ruhákat? No jó, hogy tudom. Azonnal összeszedni minden ruhát, s a gyereket viszem. Éppen van egy jó helyem a számára, bent a faluban.

Nem volt mit tenni, kedves anyámnak össze kellett szedni a ruhákat, és a Néni kocsira rakta a kislányt, és egyszerűen elvitte magával. És a kis Rozi egy szót se szólt, már megint a nagy bölcsességénél maradt, hogy neki nem szabad megszólalni, ha róla intézkednek.

S a kocsi végül is beért a faluba, és megállott egy szép ház előtt, ahonnan kijött egy piros arcú, kövér, vidám néni, és ölbe kapta a kis Rozit, és nagyon hálálkodott a Néninek, hogy ilyen szép húsvéti ajándékot hozott neki.

De a kis Rozi már megint kívül érezte magát a világon, s újra hallgatott és morózusan nézett apró, fekete szemeivel.

– Én kedves anyámhoz akarok menni – mondta és letörülte arcáról a csókokat.

De a kövér néni csak nevetett, s bevitte a szobába és nagy babát mutatott neki, hogy: – Nézd csak, ez mind a tiéd lesz, ha itt maradsz.

Ám ő egyre jobban gyanakodott, és a Jézusért sem hitte volna el, hogy neki nem kedves anyja a kedves anyja, hiába mondták, hogy nem az szült tégedet, nincs neked anyád.

Ez még jobban megrémítette és megharagította, hogy most ezek az idegenek el akarják rabolni az ő kedves anyját.

Már a Néni el is ment, s csak biztatta utolsó szavával is a kövér nénit, hogy csak bánjon vele szépen, akkor majd meglátja, megszereti magát a kis Rozi.

Kis Rozi nagyon el volt bigyeredve, az a sok minden, ami ma történt, a fürdés, a sok meztelen lánytestvér, a kenyér, a szalma, a verés, a Néni, a szekér, ez sok volt neki egy nagypéntekre.

– Le foglak fektetni, kicsikém, úgyis rengeteg dolgom van – mondta a kövér néni, s lefektette a kis Rozit egy nagy díványra, s betakarta úgy, ahogy volt, meleg kendőkkel.

De a kis Rozi csak hagyta, azzal a fifikus kis ravasz eszével azt mondta magában, csak ereggy ki innen.

Amikor a kövér néni kiment, ő abban a pillanatban felugrott, és minden habozás nélkül kifutott abból a szép szobából, a nagy hajú babák mellől, és ki az udvarra, ki az utcára. És olyan kutyaszerencséje volt, hogy senki se látta meg. Az egész faluban mindenki húsvétra készült, senki se volt az utcán, s a kis Rozi mehetett, amerre a szemével látott.

És ő szaladt az úton, a poros országúton, és ment, amerre az út ment, míg csak ki nem ért a faluból. Akkor ment tovább, és csak ment, csak ment, csak ment, s látta az eget, ahogy a földre ért, s azt gondolta a gömbölyű kis eszével, hogy ott van a világ vége, és ott már jó lesz.

És már néha azt hitte, hogy meg tudja fogni a kis kezével a világ végét, de újra jött az út mellett egy fa, azután jött egy kút, és a világ vége nem akart ideérni. Addig-addig, hogy végén jött egy falu, amilyet ő még sose látott.

De ő csak ment, csak ment kis lábain, pedig már olyan fáradt volt, hogy folyton megállott és fázott. Lila volt a szája, és lúdbőrös az egész teste, de ő azt nem tudta, hogy mit jelent, s azt sem tudta, hány hét a világ.

Egyszer csak megszólítja egy asszony:

– Hová mégy, te kislány?

Nagy, lompos kutyák voltak mindenfelé, és a kis Rozi meg volt szeppenve, s csak nézett a néniére.

Igen, de a néni hirtelen csak összecsapta a kezét.

– Én ismerem ezt a gyereket, ez a Tülkösné egyik lánya. Hogy kerülsz te ide?

No most jött a kis Rozi nagyszerű csalafinta esze. Nem mert megmondani, hogy elszöktem, hanem azt mondta:

– Bejöttünk kedves anyámmal a piacra, és kedves anyám elvesztett. Kedves anyámhoz akarok menni.

S most, először egész nap, rázendítette a sírást. Igen, mert azt érezte, hogy most aztán csak a sírás segít rajta. Mert, ha sír, nem kell beszélni, ha sír, megsajnálják, s megteszik, amit kér, és ha sír, minden jó lesz, mert a sírástól félnek az emberek, de persze csak idegenben, otthon nem félt senki attól, ha ő sír, otthon nem érdemes sírni.

Hát a sírás csakugyan használt. A néni kezén fogta, s mikor megérezte, milyen hideg a kis Rozi keze, ölbe vette, a kötényével takargatta, és bevitte a maga házába. Ott lefektették és faggatták és sajnálták.

És a ravasz kis Rozi elfogadott minden részvétet, s csak annyit árult el, hogy: – A világ végén jó.

Senki sem értette. Éjszaka ott hált s másnap reggel, húsvét szombatjának reggelén befogatott a bácsi a kocsijába, mert ezek is gazdagok voltak, és lovuk, szekerük volt és nagy házuk, és kocsin vitték haza a kedves anyámhoz.

No, ott nagy zsvajjal rohantak rá a gyerekek, és még a kedves anyám is furcsán nevetve pislogott rá.

– No te rossz kutya, letöröd mégeccer a kenyérnek a pilléjét? Tudja, komámasszony, annyit kap, amennyi belefér, és megszökött a disznó a fürdetés elől a szalmakazalba, és ott zabálta a kenyeret... Csak kitapodni a belét az ilyen állami kölyöknek!

Evvel lehajolt a kis Rozihoz és megtörölte arccskáját. De azért nem állotta meg, hogy egyet ne dűffentsen a kicsi hátán.

Kis Rozi fellesett, s meglátta a kapun keresztül a távolban az ég alját. Nagyon csodálkozott, hogy itt is van világ vége. Míg itt lakott, nem is vette észre.

– Na, jó itthon, te nyavalyás?

– Ott – nyújtotta a kis ujját, s a távolba mutatott.

– Mi az az ott?

– Ott... ott...

Nem mert kimondani, hogy ott jobb, a világ végén... Ott jó lehet.

(1938)

Forrás: Móricz Zsigmond: *Novellák IV*. Osiris Kiadó, 2003. 626–632. Gondozott szöveg.

VAGY

Összehasonlító elemzés

Az álom motívumának középpontba állításával hasonlítsa össze Csokonai Vitéz Mihály és Petőfi Sándor alábbi költeményét! Elemzésében térjen ki az álom-toposz megjelenítésének képi-stilisztikai megoldásaira is!

Csokonai Vitéz Mihály: *Az álom leírása*

Mindennél jobb hír vagy oh, te édes estve
Nyugodalom képe melybe van lefestve.
Édes szenderedést mert ez mutogatja,
Mély álomszelével a bajt elmulasztja.
E' pihenteti meg a törődött testet,
Az ember képére új életet festet,
Mert fáradság miatt bár halálra szálltak,
De álom vitézi azok ellen álltak.
Akik egész napot nyughatatlansággal,
Testeket gyötörik a sok fáradsággal,
S ha munkájok után testek kezd lankadni,
Oly orvos az álom, mely erőt tud adni.
Akire szunnyasztó mákját bőven ejti,
Fáradsága terhét az könnyen felejtí.
Akiknek szíveket a bú általjárta
Az öröm reményét már tőle elzárta,
Csupán álom által tér meg minden vére
Kívánt nyugvás után tér meg erejére.

(1785–1790)

Forrás: *Csokonai Vitéz Mihály összes művei I.* Osiris Kiadó, 2003. 24. *Petőfi Sándor összes versei.* Osiris Kiadó, 2005. 494–495.

Petőfi Sándor: *Az álom...*

Az álom
A természetnek legszebb adománya.
Megnyílik ekkor vágyink tartománya,
Mít nem lelünk meg ébren a világon.
Álmában a szegény
Nem fázik és nem éhezik,
Bibor ruhába öltözik,
S jár szép szobák lágy szőnyegén.
Álmában a király
Nem büntet, nem kegyelmez, nem bírál...
Nyugalmat élvez.
Álmában az ifju elmegy kedveséhez,
Kiért epesztí tiltott szerelem,
S ott olvad égő kebelén. –
Álmamban én
Rabnemzetek bilincset tördelem!

(Szalkszentmárton, 1846. március 10. előtt)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Tartalom 20 pont	
-----------------------------------	--

Szerkezet 20 pont	
------------------------------------	--

Nyelvi minőség 20 pont	
---	--

Összesen 60 pont	
-----------------------------------	--

Helyesírás	hibapontok száma az I-II. összetevőben	
	levont vizsgapontok száma	

		Maximális pontszám	Elért pontszám
I. Szövegértés		40	
II. Szövegalkotás	tartalmi minőség	20	
	szerkezet, felépítés	20	
	nyelvi minőség	20	
Levonások	helyesírási hibák	Levonható: 15	
	íráskép	Levonható: 3	
Az írásbeli vizsgarész pontszáma		100	

javító tanár

Dátum:

		Elért pontszám egész számra kerekítve	Programba beírt egész pontszám
I. Szövegértés			
II. Szövegalkotás	tartalmi minőség		
	szerkezet, felépítés		
	nyelvi minőség		
Levonások	helyesírási hibák		
	íráskép		

javító tanár

jegyző

Dátum:

Dátum: